

SATUL poate mai mult decât STATUL.

PREȚUL ABONAMENTELOR PE AN:
Pentru învățători, preoți, studenți și ștenci 200 Lei
Pentru autoritățile sătești 300
Pentru instituții particulare și de stat 400
Tar dela 500 de lei în sus, pentru, aprinătorii acestei foi.

„LUMINEAZA-TE ȘI VEI FI: VOESTE ȘI VEI PUTEA“

C. A. ROSETTI.

Director:
Generalul NICOLAE PETALA

REDACȚIA, STR. REGALA Nr. 16,

BUGUREȘTI, 2 FEBRUARIE 1930

ADMINISTRAȚIA STR. REGALA Nr. 16

ANUL X, Nr. 310
Apare în fiecare Duminică

O înfrângere de atâta pagubă

XXXXXXXXXX

Când noi privim și judecăm atâtea treburi ale străinătății, suntem porniți să vedem cu ochi buni câte se petrec în sânul ei și gata-gata să spunem că, dacă la străini e cutare lucru, hai să-l facem și la noi!

Noi nu suntem de această părere, fiindcă, dacă zici „străinătate“, doar nu zici „toți oamenii cutării țării străine“. Pretutindenea sunt oameni și oameni. Nu urmează că ce face o ceată din sânul unei țări este în vederea tuturor locuitorilor și a celor mai luminați oameni din acea țară. Deci dacă vād la străini cutare lucru, nu înseamnă că toți oamenii din țara unde se petrece acel lucru stau de partea lui.

Am putea spune mai pe românește: Nebuli se găsește pretutindenea; nu urmează ca eu să mă iau după toți nebunii care pot umple țările, fie ele și luminate. Eu am să mă uit la oameni cum vinți, am să privesc trăsăturile sănatoase din viața unei țări, dar n'am să mă iau după orice, numai fiindcă vine dintr'o țară străină mai luminată ca a mea.

N'ai decât să privești toată viața unei țări și ai să vezi că și în sânul ei sunt glasuri împotriva unor apucături pe care ai fi ispitit să le urmezi și tu. Deci nu te lua după orice vezi în țara străină luminată, că nu toate sunt bine nici acolo, iar o mulțime nu poate fi păpușă care se mișcă după cum îi trage altul de sfoară, ci ființe care stă pe picioarele lui și se chibzuește singur de e bine sau de e rău să facă cutare lucru.

În viața noastră de cultură însă, spre care ne pornim acum, suntem cu ochii țintă la alții, ca să facem ce fac ei. De fapt, și dacă luăm ceva dela ei, nu luăm ce este mai de temel și mai greu de făcut, ci pe cele mai ușurătoare, care strică și în țara unde se află și au să strice și la tine.

Dacă la Franceji prefetul de poliție din Paris a oprit anumite jocuri de teatru necurate, uite că la noi abia se pomenește de aceasta și nimeni nu se gândește să urmeze această dărjanie pentru apărarea cuvintelor; în schimb, primim ca orbii concursuri de frumusețe, pe care Mussolini a avut îndrăzneala de a le oprim în Italia ca imorale, după cum și sunt.

Când nouă ne vin din străinătate fel de fel de prăvălii, au ele vicienia de a se înfățișa drept lucruri vrednice, din care vorim folosește. Tu însă trebuie să ai atâta pătrundere ca să privești ceva mai în adânc. Ce are a face că un de „Walef-af-vine dela Paris și-și strigă aici negustoria lui cu concursurile de frumusețe, ca lucrul de mare ispravă pentru țară? Eu trebuie să-mi dau seamă, prin mine însuși, că acestea sunt curate nerușinari, care trebuiesc alungate dela noi cu ciomagul, așa cum îl alungi pe comunist și le faci procese. Ce numai comunistul fac rău pe lume? Fac și alte tabere de șireți care păcălesc pe cei nătângi. Noi trebuie să deschidem ochii și să nu primim orice cu ochii închii.

O ciudățenie care a venit la noi mai din plin după război, este cea care ne învață să ne luptăm cu boxul. Fără îndoială că bătuși avem noi destui și așa, că scriu ziarele despre ei nu mă car număr și în aceasta nu suferim de criză. S'a părut însă că nu ne luptăm destul de bine și că ar fi bine să ne luptăm și cu pumnul ferecat. Și s'au găsit destul tineri care să caște ochii la învățătura care se dă pentru a ajunge bătuș de felul acesta și-și perd vremea de a privi cum unul încasează vartos pumni la ceafă, cum altul se alege cu zdreliuri și umflături și altele de acestea.

Mare ispravă! Iacă de ce suferea Țara Românească... nu avea cine să te trăsnească cu pumnul zimțuit!

Dar, se înțelege, cel care aduc asemenea isprăvi între noi nu le înfățișează în felul acesta. Iți pun înalinte boxăria ca o vrednicie a străinătății; ca faptă a vieții de oameni ciopliți ca roade ale unei învățături înaintate; ca ceva care musai ne trebuie și nouă; ca ceva, fără de care, rămânem de răs și în urmă; ca lucruri de folos pentru întărirea sănătății. Alături de alte sporturi, este furisată și boxăria ca lucru de mare ispravă.

Dacă însă este adevărat că unele sporturi trebuiesc privite cu drag, ca adevărat folositoare sănătății, trebuie să spunem însă că multe altele sunt lucruri de niciun folos sau chiar de pagubă. Când suntem atât de slugarnici față de unele apucături ale străinătății și ne aflăm gata să ne închinăm înaintea lor, trebuie să avem îndrăzneala de a grăi adevărul.

Te umele umirea când, pentru curate mărunțșuri ale vieții, se mai fac și concursuri! Ce este acela că studenții care și zic „creștini“ fac concurs pentru datul pe gheață? Nu avem nimic împotriva datului pe gheață, ba ne și place și, în tineretă am alergat și noi cu tinichelele de picioare. Dar sunt acestea lucruri așa de însemnate care să mai fie date în știrea lumii, să umple cloane de ziar? Și să mai fie și slujbași care să primească leafă că se țin de asemenea mărunțșuri!

Câte lucruri de seamă rămân nepomenite și se scrie ca lucru de mari isprăvi despre astfel de treburi! Este de mare nevoie să se știe că doi tineri și au frânt oasele bătându-se? Treaba lor, sănătatea lor! Ar urma atunci să dăm la ziar de câte ori am mâncat bine ori dor mit bine.

Cum își perd oamenii vremea cu lucrul de mână a șaptea!

Dar fac americanii lucruri de acestea! Se bat cu boxul! El și? Adică americanii toți sunt de părere că e bine să fie așa? De unde? Un romancier de al lor „Scheldon în On His Steps“, scrie că ce folos este să dai la ziar că două hoituri de carne s'au pocnit unul pe altul?

Aceste apucături fac acum școală și la noi și vor să dăm străinătății privilegiu că nu suntem în urma ei. Deci am trimis boxagii de ai noștri să se măsoare cu cei din Paris. Dar „Spakov“ al nostru, care până acum a bătut pe toți ai noștri de la București, care a făcut să se scrie la ziar amănunțit despre el și luptele lui, a mâncat trântea la Paris. Se vede că cel de acolo sunt mai meșteri să-ți umfle ceafa pe pumnii.

Ei și acum? Jălanie că al nostru a fost înfrânt?

Ba nici de loc și atâta pagubă! Lasă-i pe toți aceștia să mănânce trânteli și să nu se mai nădăjduiască în pumnul lor. De câte ori au să mănânce bătaie, am să mă bucur. Să-și pună tăria în altceva, să înseteze după înțeleșicuri mai de seamă, că în ce privește boxăria, ori cu ea ori fără ea. Nu trage greu la cântar și nu cu ea ducem țara înalinte.

Altele ne trebuiesc nouă și într'acolo să îndrumăm tineretul. Însă trebuie să aibă cineva îndrăzneala să spuie aceasta, fiindcă prea suntem înfricoșăți în fața tuturor fleacurilor care ne vin de peste graniță.

Afară cu ele!

ARHIM. SCRIBAN

Din amintirile trecutului

Biserica „S-ftii Trei Ierarhi“ din Iași

(Zidită de „Vasile Lupu“)

Dragoste de mamă sau sălbătăcie?

Nu se află în lumea aceasta nici un părinte, a cărui situație să fie oricât de îngrijorătoare, să nu simtă în sufletul său o dorință, o fericită dorință de a se vedea încunjunat de copii, care să i zâmbească cu drag, care să i facă să i se spulbere pentru un moment gândurile ce-i mucesc.

Așa se întâmplă adeseori și așa chiar trebuie să fie, dar cu durere vedem că lucrurile se petrec altfel. Când mai mult ca altcui, se cuvine mamei îngrijirea și educarea copilului, vedem că de cele mai multe ori lucrurile se întâmplă altfel și grija de mare dragoste a mamei se transformă în povară pentru micul ei odor, nema fiind nici dragoste de fiu, nici de aproapele, ci din contră o sălbătăcie pentru propriul său copil.

Iată deci, despre ce fel de dragoste de mamă ne arată una din gazetele care apare în Chișinău, Basarabia, numită „Cuvântul Moldovenesc“, și cetind-o te umele de groază văzând de ce este capabilă o mamă uneori.

Conținutul acestei fapte este cam următorul:

„Soția unui locuitor din com. Clișcăuți, jud. Hotin, a cărei bărbat a plecat de câțiva ani în America, și-a lăsat copiii singuri în casă încuind ușa, ducându-se la o prietenă a ei din apropiere cu lucru. Copiii, ne având ce face, au descuiat un cufăr mare ce se află în cameră, au scos toate hainele care se aflau într'insul și au intrat în lada goală, să se joace acolo.

Dar, nenorocire pentru bieții copilași. Capacul cufărului a căzut și s'a închis. Când seara s'a întors mama lor dela acea prietenă, a văzut că lucrurile din cufăr sunt scoase, iar cufărul încuiat. Descuind, a văzut cu groază că odraslele sale sânt moarte.

La băiat, nasul și urechea erau mușcate, iar la fată părul smuls din cap. Din cauza lipsei de aer din cufăr copiii înebunii de groază, sau mușcat unul pe altul până au murit.

O mai mare grozăvenie

nici că se putea. Dar ce fel de mamă au avut acești copii? Cum de i-a lăsat singuri? De ce nu s'a mai întors până seara acasă? Dacă într'adevăr această ființă ținea la pruncii săi cu adevărat, nu se întâmplă un fapt ca acesta.

Lucrurile n'au rămas însă aici. La ancheta care s'a făcut de către șeful de post din acea comună, a încercat dacă cuțărul se închide singur sau nu, și s'a ajuns la rezultatul, că, abia după a zecea oară, după a zecea încercare cuțărul s'a încuiat singur. Prin urmare, s'a dedus că acești copii au fost închiși acolo de mama lor adevărată.

Când lucrurile se petrec astfel, ce mai avem de zis? Vedem cu groază câtă nele-

giuire poate să săvârșească o mamă, atunci când nu-și înțelege menirea sa. Nu e în stare să și crească proprii săi copii, ci din contră și i omoară în modul cel mai înproziator.

Nu mai este frică de Dumnezeu, nu mai este frică de lumea înconjurătoare, nu mai este frică de nimic; dar nici dragoste de mamă care se trudește până își crește copiii mari.

Iată, prin urmare un fapt, după care să ia aminte mamele, și să nu și lase copiii singuri, căci ele au răspunderea cea mai mare în creșterea copiilor cu bună îngrijire, căci dacă lucrurile s'au întâmplat așa, ce să spunem?

Dragoste de mamă sau sălbătăcie?

Diac. V. FUSSU.

BUNICA

Sub ceardac lângă o floare
Sedeala mea bătrână
Depănând fulor de soare —
Ghemu-i tremură în moare!

Păru-i prins de fire albe
Ce par flori de busuioc,
Îl desmiardă vântu'n salbe
Ochii's blânzi, plini de noroc.

În ceaslovul de pe vatră
Cu peceții din arginț
Măiculăta mea tot cată
Numele a patru Sfinți

Când amurgul dă să'nbie
Floarea soarelui cu stete
Povestește numai mie
Basmе cu volvozi și iete.

I. Constantinescu — Stejar

Cugetări

Suntem iubiți în măsura în care iubim. Când inima noastră trimite iubire către toți oamenii, cu cari venim în contact, atunci îi umelem și pe ei cu iubire: astfel razele calde și nobile ale iubirii alegă delă ei către sufletul nostru.

E o lege științifică elementară, că trebuie să iubim dacă vrem să fim iubiți.

Influențăm lumea prin exemple, nu prescripțiuni; prin activitate, nu prin vorbe. Nici o înrăurire nu-i mai puternică decât acia, care pornește din viață. Vom culege ce semănăm, și fiecare sămânță aduce roadele sale.

TRINE.

4 Obștea Satului

Rugăm nu confundați titlul cu atâtea... obști cari au avut ca cel mai de seamă țel umplerea buzunarelor a câtorva! Obștea satului ce propunem nu-i alt decât întreaga adunare sătească, care într'o zi de Duminică — sătulă până în gât de sfadă, făgăduiești niciodată îndeplinite — vrea să lase vorbele ca danie pe veci cumetrelor ce meliță ținând morfiș să treacă la FAPTE alegându-și un conducător și din frunțași ajutoarele sale, cari să încerce cu ce îl se pune la îndemână: încrederea celor ce l-au ales; dornicia de bine a aleșilor de-a ridica la înflorie satul în cari trăesc! Căci, a ridica un sat la viață adevărată e nespun de greu atunci, când nimeni poate n'o voeste; când nimeni nu crede de cuvintă că trebuie; când nimeni n'a încercat s'o facă; și e de tot „urșor“ atunci, când fiecare în deplină înțelegere — vrea!

Încercăm o îndrumare sau mai pe românește: înțala brazdă pentru destelenire. Odată alcătuită Obștea Satului (n'are nevoie de ocazdată să-și comande firmă vopsită în trei culori și nici aleșii să și tipărească obișnuitele carți de vizită cu: Președintele... Vice-Președintele...) va încerca un plan de lucru la început putând să înfaptulască punctele mai ușoare de îndeplinit cari, nu cer nici cheltueli, nici zăbavă. Pentru oarecare înlesnire, vom da mai jos un asemenea plan: (obștile, sunt libere să și-l întocmească după nevoile și trebuințele locului).

a) Obștea, trebuie să numere în alcătuirea sa toți oamenii din sat.

b) Fiecare părtăș al obștei aduce: Capital Sufletesc și Material: 1) Datoria de a se supune la tot ce e în folosul sau binele comun al obștei, deci și-al lui; Munca, împărțită nepărțitor după puteri și îndemănare (unui lemnar n'o să-i dai să facă croitorie!) 2) Averea — bunurile nemiscătoare — ale fiecăruia părtăș și fi pentru anumite cazuri a obștei. Un caz: Oamenii, au nevoie să cumpere un tractor (ce-o fi aia?). atunci pentru că n'au dintr'odată 2-300000 lei, prețul îl garantează cu averea lor. În felul acesta și cel mai sărac

sat va putea oricând să facă față nevoilor ce îl copleșesc. 3) Obștea mai trebuie să fie un îndreptar în vânzări și cumpărări. S'a văzut că ne-cazul și paguba azi la sate e tocmai că 100 kgr. de grâu ce le vinde un român acopere abia prețul unei căciuli sau al unui petec de stambă (Oh! stamba! oh! portul național!) Obștea, — mai pe înțelese — are puterea — prin avutul întregului sat ce îl are la îndemână — ca atunci când grăul începe să fie strâns de pe câmp, pe de o parte să îndatoreze pe fiecare om să nu-și vândă nici un bob (căci atunci se știe, mișună perclunații străngători de bucate și românului i a ajuns cuțitul la os îi dă un preț de răs) și pe de altă parte de cu vreme să facă rost de un împrumut din care celor ce au nevoie s'acopere o gaură să li se dea. Bucațele vor fi garanția, obștea, așteptând un timp prielnic, va vinde întreaga cantitate cu prețul cel mai bun. Nefericitul sătean sărman, — prin obște va avea la nevoie banul ce îi lipsește — la timp și tot prin obște va fi la adăpost de jefuitorii muncii lui,

c) Obștea, — după cum vedem — înlocuind statul va îngriji — cunoscând mai bine ca alții nevoile satului — să întemeze în cele 3 ramuri: Religie, Cultură, Economie, — felurite înfrățiri și așezăminte de cari se simte mai mult nevoie. Punctele a, b și c de mai sus le vom drămăli pe fiecare în parte și domol și pe chibzuite vom dovedi celor ce nu cred într'o astfel de... minune (și sunt mulți din aceștia!) că dacă vor avea de gând să filinzeze cele ce deslușim aci, vor avea sf. prilej să pue degetul ca Toma și nu numai să se încredințeze de adevăr dar și să guste din rodul acestor noi orânduri la sate. Tot odată vom dovedi că oamenii celui mai sărac sătuc înhamându-se cu drag de inimă la ideea noastră nu vor mai cere în vecii vecilor și nici v'or mai stă cu ochii sgașiți la cer sau la... guvern să li se dea ca o mană mult făgăduiul... Credit Agricol.

CESAR PRUTEANU.

* Vitorul sat Românesc.

DATINA ȘI CREDINȚA

-Tu ești din vecuri plămădită
-Din sângele vitejilor străbuni
-Credință, sfântă și iubită
-În strana vremii tu răsuni.

Poporul ce nu-și păstrează datina și credința, nu merită să fie cinstit.

Timpurile frumoase ce dorm în cărțile acoperite de colb, cântă în strună, bingășia curților Domnești. Boerii și sfetnicii în zile lucrătoare, ședeau în jurul Domnitorului și se sfătuiuau cugetând treburile țării. Fiii lor, scormoneau ogorul vieții învățând din Sfânta Scriptură (pildarii) pentru mai târziu.

Doamna, împreună cu ju-pănele și jupănițele, inodau firul de borangic, ce părea raze prînse dela soare.

În zilele de odihnă, când se auzea glas de clopot, Voevodul împreună cu boerii, în strae strălucite, veneau la biserică s'a asculte sf. Liturghie. Fiii, cântau în strană. După n'amiezi se făceau șe-

zatori, iar hora se învătea în jurul ceterii.

Eh! bine, dar astea toate nu mai sunt!
Răspunsul indiferent de unde pornește, este același: Civilizația. Spiritul s'a rafinat printr'o îndrumare greșită.

Hora și cetera dorm de mult...
Răboiul și fusul s'au miștuit în flacăra vreunui cămin...

Biserica, pe care strămoșii au apăr-o cu sângele lor, e ferecată de necredință.

Deacea, lăsați, voi boeri, „modernismul“ la oparte, și îndemnați poporul să-și suflece mănecile și să tragă o brazdă adâncă în ogorul țării, semănând grăunțe roditoare.

Ioan Luca.

PAGINA LITERARĂ

Amintiri din Mănăstire

Nuvelă

— Păcatul —

Prins în flacăra amurgului, Părintele Grigorie sta rezemat de crucea de la răspântie, adâncind gândurile în isvoarele pământului. Părea un Arhanghel pe a cărui frunte era scris iubirea dreaptă. Cu o hii în lacrimi cobora îndreptându-se spre altar, unde îngenuchea la icoana Frea Curatei murmurând ruga al cărei răsunet adormea în zidul mănăstirii.

— Pleacăciune Părintele !
— Ce-i frate loane ?
— Părintele stareț vă poștește la arhondarie !
— Vin acum...
In drum cercetă fiecare mădu-lar și nu găsi nici o vină.
— M'ajă chemat Părinte ?
— Da, Grigorie... De mult, vreau să te întreb de ce ești abătut ?
— Nimic ! ? !

— E timp de când ne cunoaștem, spovedește-te mie astăzi ca în clipa morții !

— Ascultă Cuvioase ! cum dai afară din șosea la răscrucea satului Racoasa e o căsuță, mică părăsită.

In alte vremuri odihnea un om sărman, care printre copii avea și o lață de-o mândrețe rară. Prea sfânta fecioară ! Pe-atunci flacărandu, puse ochii pe ea, îndrăgostindu-ne unul de altul. Serii întregi alergam prinși de brau prin lanuri. Alteori ședeam pe digul zăgazului și ascultam clopotul tăcerii, desprins din vreme.

Ani după ani s'au înșirat, când dragostea ne fu curmată de un boernăș splicuit ce-i franse capul lleanei.

I-am scris târziu...
— Ai scrisoarea ?
— Da, iac-o !
Dragă lleano,
«De azi încolo, cutia în care păstrezi dragostea noastră, fecerată cu cheile gândirii, o voi scoborâ în cripta veșniciei !»
«Plecăciune fruntea peșpedea rece ascultă slășit dragostea, «Diavoșul în corul lui drăcesc, cântă valsul iadului. Cocosii vestesc în glasul lor moartea...»
«Dar umbra divină a dragostei noastre, vine în fiecare seară, pierzându-se în cântul zănelor, ce-aluneacă ușor pe luciul lacului... Termin, în timpul când «ciucuri de aur fâlfâie în razele lumii brodând taina dragostei «de gheață !»

«Acstea fură ultimele slove... Pe ea n'am văzut-o, dar am auzit că e femeie de rând...»
Pe mine focul dragostei sfinte m'a mântat pe cărările liniștite ale lui Dumnezeu.
Sărmana lleana !
Vorba le fu curmată de vuetul prelung al clopotului, ce bătea pentru mort, ! ? !.
— Cine-o fi murit ? Să mergem Grigore.
— Cuvioase, vedenii ! Privește ea este... Ingerii îi alintă somnul de odihna veșnică !

— Ce-i, Ce-i ?
— Părintele Grigorie a în-bunit.
«...Frumoasa mea, te-ai stins ca o flăcăie pe altarul suferințelor tale !
«Așezați-o voi, frați întru Christos, pe catafalcul cel mare, iar «tu frate Iosif să predici din «amvon ca de Sfintele Paști !»
— Scârbit de durere căzu jos, și'n chinul morții rugă pe Cuviosul Meletic să i așeze mormântul alături de ea, la marginea crângului...»

I. Constantinescu—Stejar

Furnica și Puricele

(Fabulă)

Vorbea o furnică :

— «Cât sunt eu de mică !

Duc rodnicul spic

In hambărul meu strimt

Și'n spate nu simt

Grelime — nimic...»

Un purice negru

Și mic ca neghiua

Ce-ți strică hodina,

Când visele s dulci,

La vorbete ei

Li zice : E-he-i !

Te lauzi, că duci,

In spate un spic ?

Mă crede, că asta,

Nu i încă nimic !

Eu, soro-s voinic,

Vânjos ca un leu ;

Când lucru mi încep

De loc nu mi-i greu

Abia se-l înșep

Pe om, când el doarme,

Pe partea cealaltă

Să-l fac să se 'ntoarne.

Și oamenii ades

Ca puricii fac :

Când vorba-i de rău —

Înșepă mereu ;

Când vorba-i de bine

Mă credeți, nu-i cine

Să facă o faptă

Macar cât de mică,

Ca biata furnică.

A. Luțcan
Invațator

Un castel medieval

Insemnări

Spre orașul meu... singur

Nic. Argeș.

Pe culoar și în comorțimintele prea luxoase pentru oameni, lumina cade așa de greoaie, că o simți obositoare. O oprire lungă, în care parca au adormit și gara și călătorii, mă adu e încetinț în realitate. Frânturi domoale de oră, ascuți i leșese de somn șoapte discrete, imi dovedesc că trenul ne-a dus câteva ceasuri până ce luna s'a liniștit. O cucoană grasă, — o l ce grozvie e o cucoană grasă, uneori... moleșită de căldura din compartiment, a ieșit pe culoar. Vrea să deschidă un geam. De aproape un stert de ceas se mucește,

sulă din greu, o trec sudorile, dar nu reușește. In apropiere, doi tineri discută artiștii și vedetele de cinematograf. Unul, pomădat, ras proaspăt și pufuit cu pudră, își desminte țara să știe, îngrijirea aparentă : i s'a desprins cămașa de sub gulerul alb, tare, butonul a rămas prins în guler, cămașa liberă și-a lăsat a plâns colțurile. Don juca-nul e afectat și grav. Celălalt, monoclat, aruncă iscoade furișe unei ținere brune care-și caută frumusețea în oglinda umbrită a geamului. Monoclatul, vrând să convingă mai mult pe eleganta

Rondel epigramatic

lubită mea ! o fată dela țară
Cu ochi aprinși ca pulbera de stele
Cu mers naiv, dar sprinten de gazele
Și cu priviri învăluite'n pară.

Nu poartă pălărie nici mărgel...
Vor spune mulți : «o specte bizară...»
lubită mea ! o fată dela țară
Cu ochi aprinși ca pulbera de stele.

Nu știe ce-i un «radio...» «flirtul» iară...
De cinematograf și alte cele
tu frate Iosif să predici din
«amvon ca de Sfintele Paști !»
— Scârbit de durere căzu jos,
și'n chinul morții rugă pe Cuviosul Meletic să i așeze mormântul alături de ea, la marginea crângului...»

George Nedelea

Mamele noastre

Mama e tot ce avem mai scump, mai bun, mai sfânt p'acest pământ !

Ea ne a născut și ne a crescut, cu griji de inger păzitor,
Ne a legănat, ne a adormit la sân cu dulcele ei cânt ;
Odor-i drag și l-a 'ndrumat fiv bun să fie 'n viitor.

Mama pe buze ni-i viața 'ntreagă,
Cu tot ce suntem, ea ne a 'mpodobit.
Mamă scumpă, mămulița mea, măicuță dragă,
Te prea măresc, ingerul meu iubit !

A două mamă, 'n care s'au născut părinții — ca și noi. —
E țara mea, e raiul meu, un rai mândru pe pământ !
E România, cu ai săi fii ; astă cub de vajnici, bravi eroi,
M-i Patria, căsuța mea, cămin drag, măreț și sfânt.
Cub de viață și veselie,
Tu ne dai hrana, te prea măresc !
Dar din străbuni, România scumpă, mamă Române,
Al tău jiu sunt și Ție mă jertfesc !..

S. Ionescu

1) Muzica armonizată pe 4 voci de către D I Profesor Gh. Fisa, după «Chanson milit» de D I Profesor—Colonel A. Cerf.

Privind galeș

Cald avan ! E'n toiu verii.
Hât departe'n larga zare
Mișunând în apa morții
Vine'ncet un șir de care.

Lin foșnește'n țarna verde
Frunzele pălite'n șopot
Și'n tăcere se'nfiripă
Glas de doină și de clopot.

Soarele aruncă'n slave
Mii de raze mi de stropi
Peste miriștile arse
Peste clăi și peste snopi.

Nici un nor nu i sus pe ceruri.
E tăcere-adormitoare ;
Namai găzele mai umblă
Pe fărâna arzătoare.

lată carele sosiră
Dar se pierd din nou în zare
Pe când eu rămân pe gânduri
Privind galeș după care.

Ah, dece nu-mi dați și mie
Veselia voastră oare
Fete blonde, fete brune
Și fâcăi părliți de soare !

Șt. Păun — Rovine

Reculegeri

«Când îți faci prieteni al grijă de fi mărește punga.
Bogația fără fericiie, e ca pământul fără de apă.
Banii sunt superiori tuturor callțărilor omenești.
Cea mai înaltă calltate a omului este bunătatea.
Amicul cel mai bun al omului este singurătatea.
Când te 'nșepi într'un scaete curge sânge, când te înșepă un adevăr curge ură și mânie.

I. Stejar

brună decât pe tovarășul său cu care vorbește, n'a băgat de seamă că domniile cari se retrag pe culoar îi calcă șireturile larg răvășite pe jos.

M'ș duce să ajut doamnei celei grase să deschidă fereastra. Imi stăpânesc pornirea de manieră și nu mă duc. Nu știu de ce nu pot să îiu binecrescut și galant ca cucoanele prea grase. Și, colac peste papază, doamna cea grasă, mai e și b'ondă... o blondie cu ștersă ca o floare de dovleac, veștedă. Hotărât, n'o ajut !

Dintr'o dată, trenul pornește iar. Ma ștecor încet din capul culoarului, să mă duc lângă fereastra din dreptul compartimentului meu. Ca un bolovan uriaș, prăvălit într'un delteu îngust, doamna cea grasă nu se mișcă. Imi imitădii corpul, încerc o abilitate cu care aș fi putut intra în

gaură de șearpe, dar de prisos. Doamna nu se presează deloc de parcă ar fi de lemn. Pe unii oameni nu vreau să mi i apropiu nici prin provocare. Consecut acestei obiceiințe care pornește dintr'o adâncă măsură a firii, m'astămpăr. Doamna a obosit de mult și acum își lasă greutatea hipopotamică pe pervașurile lustruite ale vagonului. Un firicel de necaz mă furnică. Vreau totuși să trec la fereastra mea. Și cu un hotărât «pardon doamnă !..» împing, fac să pară o deosebită grija să n'o supăr, împing și trec. Doi nasturi dela vestă zorzâne pe jos. Bine c'am scăpat cu atât...

Dela fereastra mea mă uit cu oarecare greutate la doamna blondă, care ca un câine pe care l-ai udut cu apă, din greșală, rabdă. Curios, mă privește blând. Poate

Vuetu-i înăbușește ;
Deci, holteiu'n gând își puse
Să și ia calul și se duse,
Tot duse, până rămâne
Pe țărâmul a trei zâne,
Unde a descălcat,
Hotărât să-lie argat.
După statul calului
Ele-ascultă ruga lui,
Chibzesc, se mai codesc,
Dar, la urmă, îl primesc,
Calul iar l'a sfătuit
Să fie neadormit
Și, să bage bine seamă,
Cu grija, dar fără teamă,
Că'n palat, într'o odaie,
Zănele aveau o baie
Și, la căția ani odată,
Intr'o zi neașteptată,
Curge aur în cea baie
Și, cel care'nțăi se'mbaie
Păru-i de aur se face...
El, ia seama bine, tace.
— «Mai încolo, 'n altă casă,
Este un tron, ca o masă
lar, în tron, e o buccea ;
Ochește-o deci și-o și ea
Că-i găsi, într'o prostire,
Pastrate cu îngrijire,
Trei rânduri de haine-alese...»
Băetantul înțelese
Și, oricând avea vr'un zor,
Chieina calu'n ajutor.
Zănele se pregătiră
De plimbare. 'L sfătuiră
Peste tot să măture,
Să șteargă, să scuture
Prin toate odaile,
Prin toate ungherele,
Dar numai într'o odaie
Unde se allă o bale
Nu-i este îngăluit
Să intre. Ele au pornit
La o altă zână, care
Avea mare sărbătoare,
Dar, din nou i a poruncit
Să fie neadormit
Și 'ndată ce-o auzi
Ceva zgomet, în vre-o zi,
La baie, în cămaruță
Să rupă o șindriлуță
Din streșina casei... și
Ele îndată vor ști
Ca-i timpul să vie acasă.
Dar flăcăul nu se lasă,
Cercetează, — când grijește,
Peste tot, tronul ocheste,
Intr'o zi, la baie,
Simte zgomet în odaie.
Sună frăul ; calu-i vine,
li dă sfat cum e mai bine :
«Să se scalde iute 'n baie,
Pietele să și le 'nmoaie...»
Băiatul l'a ascultat,
Și, după ce s'a 'mbăiat,
Intră 'n odaia cu taine,
Luă bucceau cu haine
Și, din holteiu' buhos,
Se prefacă 'n Fătrumos ;
Incalecă și pornește
Incotro 'l călăuzește
Calul, ce-l duce ca vântul
Ca fulgerul și ca gândul.
Pragul porții cum trecură
Din urma lor auziră :
Casele, curtea, grădina
Urlau groznic, din pricina
Zgomotului de cutremur.
Zănele vin într'un tremur ;
Dar, când intrară 'n palat
Cu măhăne au allat
Că argatul s'a tot dus

Chieleș Impărat

Poveste scrisă în versuri populare după

P. Ispirescu

de SERAFIM IONESCU

Și că nici hainile nu-s.
Porniră să-l urmărească ;
Dar, când tocmai să-l sosiască
Și mâna pe el să pună...
Sănătate... voie bună...
Căci, el, cu calul în sbor
Trecuseră hotarul lor ;
Nici grije numai avea,
S'oprise și.. poposia.
Inciudate, obidite
Și de necaz cătrânite
C'a fugit, că le a scăpat,
Zănele lui i-au strigat :
— «Fecior de lele ce ești,
Cum putuși să ne amăgești ?
Te rugăm arată, vrem
Măcar părul să-ți vedem».
Ei pe spate își resliră
Părul de-aur. Se uimiră
Ele, cu jind il priviau
Și ochii li se scurgeau
Și-i ziseră prelăcut :
— «De când suntem, n'am văzut
Încă așa păr frumos !..»

Poartă-l și îi sănătos,
Dar încăi fă binele
Dă-ne măcar hainele...
— «Ele mi se cuvin mie
Și le-oi fine drept simbricie !»
Fătrumos lor le răspunde
Și pornește și pătrunde
In alt orăș, unde-ajuns,
Pe cap îndată și-a pus
O beșică de bou, mare ;
Iar, apoi, pe o cărare,
Merse ca să se tociască
La grădina 'mpărătească
Muncitor sau chiar argat.
Grădinarul, om ciudat,
Nici nu vru ca să-l asculte.
Dar, după rugăminți multe,
Se hotărâ să-l primească,
I arată cum să muncească,
Să sape să ude fori,
Seara, dimineața în zori,
Omizile să stărpiască
Și brazdele să pliviască.
Fătrumos îndeplinește

Un rai pământesc prefăcut în iad

Sunt aproape 50 de ani.
Un căpitan european din marina comercială, descoperi în Oceania, în arhipelagul Filipine, o insulă până atunci necunoscută și nelocuită. Această insulă era acoperită cu o vegetație îmbelșugată ; nu puteai să veziți un fînt mai bogat și mai minunat.

«Căpitanul, fericit de descoperirea făcută, se întoarce în Europa și aduse o întreagă colonie de oameni.

Intemeie un oraș, procedă la împărțirea 'dreaptă a pământului și domni peste ei cu blândete aproape părintească. Aduse din Europa toate felurile de conserve de calitate primă și o colecție frumoasă de animale folosite, cari populară iute insula. Astfel că bogăția se mări într'un chip uimitor.

In scurt timp, nimic nu lipsi pe acest pământ îmbogățit, nici chiar o școală, care veșnic era plină de copii cuminiți și ascultători învățătorului.

Un singur om se plictisea în lipsă de ocupație : acesta era medicul, care n'avea bolnavi printre o populație muncitoare și cumpătată.

Scurt, insula era un raiu pământesc.
Nenorocirea făcu ca un vapor englez să vină prin mealegurile insulei, pentru a face negustorie. Intre alte articole, vându în mod ascuns—căci introducerea alcoolului era oprită—, câteva butoaie cu «apă vie».

Puțin timp după aceea dezordinea, lenea, violența ve-

niră să turbure țara. Oamenii, neglijând ocupațiile lor cele mai însemnate, începură să maltrateze femeile și copiii lor. Măhnirea, mizeria, suferința luară locul blândetei liniștite belșugului și fericiiei de altă dată.
In curând chiar zăpăciți de alcool, se agățară și de acela care le dăduse avere și bogăție. Injurături, amenințări, comploturi, încercări împotriva regelui. El fu nevoit să fugă din regatul său. Dar, furios înarmă un vapor de răsboiu și se întoarce în insulă pentru a isgoni pe necunoscători. Din toate asetea ieși un răsbolu civil spăimântător. Măceluri după măceluri urmară ; măhnirea a-junge generală.

Acesta fu iadul după raiu. Gândiri cu rod și sfat. Alcoolismul sau abuzul de alcool a distrus rasele oceanice. In timpul de față, România ca și toată Europa sunt pusite de acest flagel.

In fiecare zi, consumația necumpătată de alcool, face mii de victime. Nu sunt de cât crime, sinucideri, acte de ne-nbunie, aduse de otrava care se vinde sub numele de «apă vie» și care ar trebui mult mai bine să se numească «apa morții și a rușinei».

Toți acei care cetii dorii să rămâneți cinstiți și să vă păstrați sănătatea corpului și aceea a sufletului, nu apropiați niciodată de buzele voastre blestemata otravă.

din franțuzește de

G. Ionescu-Balaciu

aplecări de manieră și mai cu seamă îngânări în cari protejata mea ascunde lauda unui gest de cavalierism și bună creștere. Apoi de teamă să nu fiu prins în pălăvreală, și ca nu cumva să se nască și alte gusturi doamnei, răspund printro privire rece amabilităților sale, fac un ușor compliment și mă retrag.

In larg, noaptea își leagână pe văi și colnice umbrele câmpului s'adoarmă. Departe la un cot de pădure, susură apă trecătoare. Sus, luna aluneacă pe pod de nouri gri și scanteiază sgârțit printre goluri de senin, mogașdelor negricioase, răsărite în câmp.

Pe aici, pe unde fuge șarpele negru și se'ncovoae în apele lumurii ale nopții, drumurile băntute de atâtea ori duc prin lo-

cari cunoscute, de cari vremea tot mai mult m'a depărtat, dar pe cari le cunosc tot așa de bine ca și cărările de lângă pădurea mea de-acasă. Dacăș incheie ochii și m'aș dori spre cutare ori cutare loc, tot acolo m'ar duce.

In lături, printre zăvoaile ruginitie ale luncii largi, argeșul își flutură șuvițele de Argint, și luriș își îndeamnă undele la vale. Iar în dreapta, pe dealurile pe cari apasă plumbul cerului, nu mai e nimic din frumusețea de astă vară. S'au stins luminițele cari pălpaiau seara în vii, au murit focurile pe la crame, nu se mai aud chioțe, nici veselie. Ce viață era odată pe aici !..

Dincolo de Argeș, pe malul răpos al râului, bisericiuța dela Catane își va li numărând strigoi tărziului, în trisțeștea singurătății sale din răspântii !

„Rolul Învățătorului ca factor de îndrumare socială”

După cum veacurile care s'au scurs în noianul trecutului, au avut oarecum de rezolvat în trecerea lor probleme, care fiind deslegate de corifeii culturii, științei sau religiei, au dus popoarele spre un ideal de civilizație, tot astfel și veacul nostru are de deslegat multe și multe probleme arzătoare, fără de care țări populare nu ar putea să dăinuiească, orcând treaptă pe scara civilizației. Multe din popoarele Europei, în special, au rezolvat întrucâtva problemele care țineau în loc mersul civilizației lor și astăzi le vedem în vârful piramidei vremii, strălucind ca steaua Betleemului, din razele căreia se învârtă în jurul nostru și chiar toate popoarele lumii. Nu ne putem întoarce privirile decât spre 4 mari puteri, care plutesc deasupra vremii și anume: Anglia, America, Franța și Germania.

Poporul Românesc, mic pe lângă aceste mari puteri, ieșit de fapt, deabia de câteva timp din sdruncinul vremii, are de deslegat aproape toate problemele fără de care El nu poate să urce în vârful piramidei, supuinându-se o civilizație amplă din toate punctele de vedere.

Clasele sociale din care este compus acest popor sunt în deplină discordanță, încă nelineștegându-și rolul lor și lăsat pe il au, Ținta lor nu este altruistă, este egoistă, totul rezumându-se la câștigarea pâinii de toate zilele, muncind numai pentru atât și nimic mai mult. Una din clasele sociale și cea mai importantă este clasa învățătorilor. Ii zicem clasă fiindcă intrunește numărul colectiv, ridicându-se la un număr atât de mare și care, ocupă unul din cele mai de seamă rosturi în viața socială totală, fără de care un neam nu ar putea exista pe lume.

În poporul nostru, bărna pe care se sprijină cultura și educația națională este învățătorimea. Ea este cărămida dela temelie cu care se începe clădirea mare și frumoasă a nației Românești. Învățătorimea, dacă ocupă după cum am spus, un așa de mare rol, apoi ea trebuie să-l înțeleagă în toată puterea conștiinței de menirea ei, ea trebuie să abă o mistrie nu de fier ci de oțel ca să poată zidi în temeliea culturii naționale totul solid.

În ceare privește marile rol al învățătorilor, în timpurile de față, mulți sau încercat să-l preconizeze, dar mai cu prisosință și din toate punctele de vedere îl preconizează astăzi Dl. Radu Petre Directorul școlilor Normale din Pitești, într-o broșură intitulată: «*Rolul învățătorului ca factor de îndrumare socială*». În această broșură, Dl. Radu Petre arată scurt și concis rolul social-profesional al învățătorului, rolul social cultural, rolul social economic, rolul învățătorului în întocmirea politică socială și la slăși și închină cu mare precizie să fie un învățător ideal. În aceste cinci capitole profesorul de pedagogie Radu Petre arată cu prisosință, prin vederi clare: cum trebuie să fie, ce trebuie să facă și cum să procedeze învățătorul în viața socială, ca numele lui de «*învățător*» să rămână scris cu litere mari pe frontispiciul Culturii naționale.

Aci, în sătucul celor 40 de căsuțe a început cândva, povestea unei copilării rapide... De-aș începe șirul ei acum, și-ar place mult! Și mai cu seamă și-ar place fiindcă povestea e a mea. Ti-oiu spune-o altădată, când vom băga de seamă, că deci în alte locuri, copilăriile noastre s'au vroit dela început apropiate...

Uite, dincolo de podul cel mare, în floarea roșii ca lacul, luminilele nopții, în Pitești.

Orașul în care am văzut întâia oară lumina vieții!

Nu știu de ce, câteodori mă îndrept spre orașul meu, o tristețe de neînțeleasă mă cuprinde. M'am născut a i, dar adeseori

1) *In Rolul social profesional* Dl. Radu Petre mai întâi spune că învățătorul este un făuritor de sullete, un creator de valori în mijlocul poporului. Învățătorul este prin excelență instrumentul civilizației moderne, temeliea Culturii Naționale și că generațiile de mâine vor fi așa după cum le-a educat el prin dubla influență din școală și din afară de școală. Spune că astăzi se cere mai mult ca oricând, ca școala să formeze personalități, să creze valori în aceeași măsură. Cu învățătorul propriu zis, să se facă o educație înpletită cu instrucție în sensul pregătirii pentru viață. Dl. Radu Petre aci accentuiază ca învățătorul să-și îndrepte toată atențiunea spre partea morală, a elevului și a satului în care este, partea morală atât de sdruncinată din pricina marelui război. Învățătorul să facă din elevii viitorii cetățeni ai țării, integri cu inițiativă în viață, disciplinați în musca colectivă, cu voință și caracter, cu judecată dreaptă și cu sentimente nobile.

2) *In Rolul Social Cultural* Dl. Radu Petre spune că din acest punct de vedere învățătorul apare cu multă măreție, contribuind cu adevărat la întărirea culturală educativă a maselor populare. Ce poate fi mai mare, mai sublim și mai lermecător pentru săteni, de cât acele serbări școlare, acele șezători pitorești și acele cercuri culturale cu direrite lor nuanțe de manifestări care sunt o intuiție vie pentru părinții copiilor de puterea creatoare a școlii? Aceste manifestări vor fi în același timp și un element de socializare de primul rang, cultivând cele mai alese sentimente sociale. Înjgheburii de bibliotecă populare, coraile bisericesti, cursuri complementare și școlile de adulți, învățătorul stabilește legătura între școală și viață, între familie și școală.

Învățătorul poate pregăti și face educația națională potrivit cu însușirile și tradiția lui, dând mare atenție și neprețuit respect datinilor și obiceiurilor străvechi.

3) *Rolul Social Economic*. Învățătorul a contribuit și contribuie la ridicarea și educația economică a satelor, punând temeliea unei așezări economice solid, fără să uite rostul lui cel mare de educator și instructor pornindu-se prea mult în această direcție, făcând negustorie. Ar fi de dorit ca din acest punct de vedere învățătorul să rămână ca un îndrumător, dar pe de altă parte statul să-i dea o retribuție onorabilă ca să poată trăi și munci cu drag în slujba lui însemnată.

Cât timp statul nu se va gândi la acest lucru, pe învățător nu-l poate opri nimeni dela această indelețnicie.

4) *Rolul învățătorului în întocmirea politico-socială*. Ca cetățean, cu toate drepturile pe lume, învățătorul trebuie să facă politică aparte de patima de partid—dând concurs tuturor, țelul său fiind, ca prin micul lui ajutor să se contribuie cu o părticică la progresul social. Făcând politică de partid prestigiu lui cade, punându-se în conflict cu sătenii și cu oamenii politici adversi. El trebuie să contribuie în marginile sterii sale de acțiune în mod conștient pentru întărirea vieții sociale și a ajută în desvolțarea ei. El trebuie să facă edu-

când intru în el, mă simt străin. Și, în clipa în care vreau să cobor mi-e teamă de mine, și mi-e frică mai mult ca oricând de singurătate.

Da! Ai fi lângă mine, n'as cunoaște poate, înfrângerea tristeții mele!

Și dacă gânduri grele n'ar încreți frunțile, am fi mai puternici amândoi. Iar când desneajădia luptei m'ar chinui, și-aș mângâia părul de abanos și aș sorbi din ochii de ntuneric vraja țării tale neînfrânte.

Ce singur sunt!... Da! Am fi mai puternici amândoi!

Nic. Argeș

ca ația cetățenească, în sensul ce mai înalt, făcând o politică însoțită de sentimente umane, de iubire de popor și de tot ce e bun, frumos și folositor poporului.

5) *Învățătorul ideal*: trebuie ca în fiecare minut al zilei să dea ceva din propriul său suflet. În mecanismul școlar motorul prin excelență, întotdeauna să fie învățătorul. Învățătorul trebuie să fie întotdeauna tânăr la suflet și la inimă, să fie așteptat către copii, să privească în mod necesar către viitor, el trebuie să fiind către idealul purității noi, creind perso alități. El trebuie să fie om de dreptate, de bunătate și de solidaritate. Învățătorul ideal trebuie să fie cu sufletul părintesc, bun și înțelegător, zămbitor și cu brațele deschise spre a ei care vin spre el, făcându-i oameni buni de ceva pe lume. Învățătorul ideal să nu lase să treacă o zi fără ca să nu învețe ceva, fie dela elevi, fie din cărți, fie dela lumea în care trăiește. Să se hrănească în sufletul lui citind zilnic fragmente din cărțile unine, din poezi, din istorici, din biografi, carci-i încălzească inima și întărească voința. În politică să fie alături de optimiștii care gândesc ca lumea aceasta nu poate fi ridicată decât prin instituții bune, cum și școala este «*Una din instituțiile bune ale lumii*».

Așa vede Dl. Radu Petre rolul învățătorului, ca îndrumător în viața socială. Toate vederile sale sunt vederi ideale și dânsul fiind învățător cu sufletul și cu inima dedicată școlii și binelui nației Românești, nu putem decât să-l admirăm. Dar un om nu se poate admira numai din cele ce cugetă și scrie, dând lumii să guste din sufletul său curat și se mai poate admira, cu atât mai mult, văzând că ceace gândurile se pune în practică, străduindu-se, ca din școala pe care o conduce, să iasă acei învățători, adevărați apostoli, așa cum îi are în inima sa Dl. Radu Petre. Învățătorii nu cu diplome de hârtie, ci învățătorii cu sullete alese după aptitudini născute. Învățătorii, care prin munca lor de adevărați dascăli, să rămână scris ca'n piatră activitatea lor acolo, departe, într'un colțșor verde de țară, pomenindu-i generațiile de copii, când vor deveni bătrâni albiți de vreme și necazuri.

Dar problema aceasta este una din problemele cele mai grele, cum sunt și multe altele. Veacul acesta al douzeciului, să dea Dumnezeu să ne aducă deslegarea acestor noduri—care ne jn pe loc. Când te gândești însă la situația morală socială de astăzi îți zici: «*Doamne când se vor în trepa lucrurile, când va înțelege omul acesta, că el este om pe lume, și trebuie să-și înțeleagă rostul lui, cât va trăi, să lase copiilor lui și țării lui, ceva: exemplu de bunătate de dreptate, de cinste, de omenie, de solidaritate, de dragoste nețărmurită față de aproapele și de Dumnezeu!*». Dacă vor fi învățătorii ca Dl. Radu Petre și alții, dacă vor fi creați, căci numai în spinarea acestor doi se aruncă toată vina, să lucreze să se sacrifice pentru binele țării lor, dându-și sufletul pentru popor, atunci ca prin minune se vor stinji toate. Dacă toți vor lucra, persistând și mergând înainte, cu Dumnezeu în inimi și'n gânduri—starea de lucruri din poporul nostru se va schimba ca prin minune. Ziua de mâine «*trebuie*» să deslege și această problemă.

Preot. Dem. I. Hiescu Palanca

«*E bancă și trebuie să aibă și să ne dea la nevoie (asta o spun cei cari nu au luat împrumuturi)*. Cei cari au luat împrumuturi vorbesc cam așa: «*E bancă noastră, trebuie să ne aștepte, vom plăti noi, doar suntem și membri, etc.*».

Acestea sunt dintre păcatele

care fac ca băncile populare să meargă prost. Sătenii nu-și înțeleg rostul lor atunci când sunt membri și nici atunci când se împrumută.

În starea de astăzi nu se mai poate merge. Trebuie să ne trezim și să luăm bine seama la ce facem. Dar cum și ce trebuie de făcut?

Iată cum: *Dacă într'un sat este bancă populară — toți gospodării trebuie să se facă membri, adică să se prindă tovarășii și să-și facă un capital. Toată lumea să-și sporească acest capital și să nu se lase cu 100—200 lei — dacă vor ca banca lor să fie puternică, să aibă un capital mare și să poată împlini nevoile tuturor gospodăriilor.*

Dacă sătenii se împrumută de la banca lor să fie oameni de treabă și să-și respecte obligațiile luate prin contract. Să-și plătească datoriile și să nu întârzie nici o zi peste termen. Dacă nu pot achita — măcar să dea ceva din capete și pentru rest să facă amănare — plătind dobânzile. Acei cari nu-și țin obligațiile și lasă să treacă termenul nu sunt oameni de treabă și nu sunt membri credincioși băncii.

Băncile Populare. Membrii și împrumutații lor

(Satul poate mai mult decât Statul)

Băncile Populare și-au plasat tot capitalul lor în împrumuturi. Ba au făcut ceva și mai mult. S'au împrumutat de la Federale cu sumi care întrec capitalul lor — și pe care ducându-le acolo în sate le-au dat cu împrumuturi membrilor cari sau grăbiți să facă împrumuturi cât de mari și peste puterile lor de plată.

Acum Federalele cari au împrumutat pe bănci—așteaptă ca să vină și să-i achite împrumuturile.

Băncile Populare cari au vrut să înlesnească pe săteni — dându-le împrumuturi atunci când avea banii în ladă așteptă să-i vină datornici cu să-și reguleze și achite datoriile.

Băncile nu plătesc datoriile la banca lor pentru că au și ei nevoi multe, că ogorul nu rodesște, mai au datorii și în alte părți și multe altele. De aceea se spune că băncile populare merg rău, că ele nu pot ajuta la nevoie și pe toată lumea.

Da — nu pot ajuta pentru că mulți din societățile Băncilor Populare au intrat în banca din satul lor — numai cu gândul de a se împrumuta — adică numai pentru că banca da bani. Au pus 100—200 de lei cu gând de a lua cu miile. Dacă banca și a dat tot capitalul cu împrumut, ba a mai luat și de la federați și tot nu poate îndestula pe toată lumea a cui credeți că este vina? Este a băncii? Nu. Vina este a societăților, a datornicilor cari nu-și cunosc obligațiile. Nu-și măresc capitalul în Băncile Populare și nu achită datoriile la vreme — la scadență. De aceea ele — Băncile Populare — nu au cu ce și plăti împrumuturile către Federale și nu mai pot împrumuta și pe cei cari mai vin și i cer împrumuturi.

Astfel stau lucrurile cu Băncile Populare și cu datornicii lor. Unii dintre membrii lor sunt supărați sau se supără că de câte-va luni au pus și ei 200—300 lei capital și acum deși au făcut cerere nu pot să se împrumute. Alții cari au împrumutat nu vor să mai de-a pe la bancă să-și achite datoriile sau măcar să-și plătească dobânzile și ceva din capete.

Vina cea mai mare o poartă aceștia din sat căci dacă au luat banii de la banca lor, nu-și se mai îndură să-i ducă apoi și nici măcar la termen — cu toate că banca a-a avisat din vreme și pe bază ca ei vor veni la termen să-și achite datoriile — a mai aprobat și altora împrumuturi. Nu are de unde să strângă banca bani ca să dea și celor cari le-a aprobat împrumuturi din nou și cari nu mai luaseră niciodată, nu poate nici să-și țină obligația ei față de Federați.

O bancă merge bine și are bani în tot timpul, numai atunci când datornicii ei sunt niște oameni de treabă și care-și cunosc datoriile, numai când datornicii ei vin în ziua termenului și-și achite ori măcar să-și plătească o parte din datorie și procente de amănare pentru restul ce le mai rămâne. Altele, cum membrii datornicii băncii încep să gheopăteze și să uite ziua termenului și să nu dea începe a nu avea bani în casă. La o bancă trebuiri merg așa: *Unii aduc banii și alții îi iau*. Dacă cei mai numeroși sunt cei cari să vină la luat — atunci banca sigur că nu va avea bani și cu ce împlini nevoile la toți membrii.

Dacă te duci în mijlocul membrilor numai cei i auzi cum vorbesc:

«*E bancă și trebuie să aibă și să ne dea la nevoie (asta o spun cei cari nu au luat împrumuturi)*. Cei cari au luat împrumuturi vorbesc cam așa: «*E bancă noastră, trebuie să ne aștepte, vom plăti noi, doar suntem și membri, etc.*».

Acestea sunt dintre păcatele

cari fac ca băncile populare să meargă prost. Sătenii nu-și înțeleg rostul lor atunci când sunt membri și nici atunci când se împrumută.

În starea de astăzi nu se mai poate merge. Trebuie să ne trezim și să luăm bine seama la ce facem. Dar cum și ce trebuie de făcut?

Iată cum: *Dacă într'un sat este bancă populară — toți gospodării trebuie să se facă membri, adică să se prindă tovarășii și să-și facă un capital. Toată lumea să-și sporească acest capital și să nu se lase cu 100—200 lei — dacă vor ca banca lor să fie puternică, să aibă un capital mare și să poată împlini nevoile tuturor gospodăriilor.*

Dacă sătenii se împrumută de la banca lor să fie oameni de treabă și să-și respecte obligațiile luate prin contract. Să-și plătească datoriile și să nu întârzie nici o zi peste termen. Dacă nu pot achita — măcar să dea ceva din capete și pentru rest să facă amănare — plătind dobânzile. Acei cari nu-și țin obligațiile și lasă să treacă termenul nu sunt oameni de treabă și nu sunt membri credincioși băncii.

Banca este o tovarășie a sătenilor cari s'au făcut membri. În această tovarășie nu este de ajuns să punem numai capital. Aci mai trebuie să fie unire și dragoste dacă vrem să meargă bine, unire și frație — lucrare împreună și nimeni să nu facă altfel și contra scopurilor băncii.

Toți membrii — atât cei cari au numai capital cât și cei cari au și împrumuturi — trebuie să fie credincioși băncii, să respecte statulele și să se țină de obligațiile ce-și iau prin cererea de intrare în societate și prin actul de împrumut. Altele nu se poate nu mai merge, nu mai putem spune că suntem cooperatori, că facem cooperatie.

Să ne unim puterile, să ne unim capitalurile, să fim uniți în gânduri și să urmăm cu toții lozica cooperatiei: **Toți pentru unul și unul pentru toți**.

Nu mai urmând scopurilor și îndemmurilor cooperatiei, numai având sullete de cooperatori și numai fiind oameni de nădejde vom isbuti. În cooperatie să avem cât mai multă încredere, mai mult curaj, mai multă omeniire, mai multă cinste, să facem mai puțină vorbă, mai puțină lăsară de azi pe mâine. Să nu mai așteptăm totul de la alții. Nimeni nu ne va ajuta și nimeni nu ne va întări banca, dacă nu ne-o vom întări noi, prin noi înșine. O foaie pentru popor «*Duminica Poporului*» spune: «**Satul poate mai mult decât statul**». Este mult adevăr în aceste cuvinte și cine vrea să se convingă și să vadă rezultatul să încerce în satul lui și de rezultatele căpătate să ne scrie și nouă aci.

Irimia Brumă.

I a ș i.

Lege sau bun plac?..

Ce i legea?. O carte ale cărei file le întorci când pe o pagină când pe alta?..

În anul 1925, D I Dr. Angelescu — Ministru al Instrucțiunii pe atunci — a luat măsura ca normalisții cu diploma să fie numiți în învățământ, învățători cu titlu provizoriu, fără a fi întrebați dacă au făcut sau nu stagiul militar!

Nimic de zis! S'a respectat legea și regulamentul școlar! Art. 201 din reg. al. 4: «*Numirea acestor învățători (e vorba de normalisții) se face cu titlu provizoriu, după tabelele de capacitate, în ordinea de vechime și de clasificare*».

Nici o vorbă despre face-re serviciului militar!

Art. 245 din regulament: normalisții vor prezenta o adevărată dela direcțiunea școlii normale ca au reușit la examenul de capacitate pentru învățător și la admiterea în școala normală, au dovedit că sunt fii de cetățeni români».

Nici aici nu se vorbește despre militare! Mi se va spune: «*se vorbește în altă parte*». Foarte bine! Dar cred că D I Dr. Angelescu a avut în vedere aceste două articole când, în 1925, a numit pe normalisții ca învățători cu titlu provizoriu, fără a ține seamă dacă au făcut milităria? Iar dacă ar fi întrebat de ce a luat această măsură, în motivele d-sale n'ar putea să se lipsească și de sprijinul acestor două articole!! Căci, de ce această măsură foarte înțeleaptă și dreaptă în 1925 — devine în 1918 — o greșală pe care același ministru caută să o îndrepte după cum îi dictează bunul plac sau după cum îl mișcă politica?..

De ce același ministru, răsgândindu-se în 1928 — declară vacante posturile tuturor învățătorilor — numiți cu titlu provizoriu în 1925 — cari nu au făcut milităria?..

Dar dacă s'au declarat vacante, de ce aceste posturi — tot sub conducerea D-nului Angelescu — au fost ocupate de învățători cari nu făcuse milităria? De pildă, postul meu a fost ocupat prin transferare — și în Aprilie 1928 — de un coleg care s'a încorporat în Aug. 1928. Deci cu stagiul militar nesatisfăcut!

Ce foloase o fi avut învățământul de pe urma măsurii luate în 1928, nu știu? Imi vine să cred că D I Dr. Angelescu, de pe fotoliul ministerial — unde se înfipsese bine — a zis doar: «*să se facă lumină (intuneric) s'a făcut*».

Dar să zicem că, cu chiu, Nicăeri nu se vorbește că anii serviți cu titlu provizoriu, înainte de militare, nu se socotesc la definitiv. Așa fiind, cerem D-lui Ministru al Instrucțiunii publice să ia această măsură: învățătorilor cari au fost numiți cu titlu provizoriu, înainte de satisfacerea serviciului militar, să li se socotiască la definitiv, anii serviți înainte de militare!

Aceasta ar fi cea mai dreaptă și înțeleaptă măsură pentru bunul mers al învățământului.

Așteptăm!...

Ddm. Dașoveanu—Carpen

rate, ci moarte și nici ca ale creștinilor de odinioară. Iar dacă în simțirea noastră trăiește cu adevărat ființa și cuvântul lui Dumnezeu, atunci e tare dureros, să vedem cum troițele — păstrătoare de credință, se irosesc sau putrezesc sub ochii noștri!

Cine resemnează tâlharul de la crimă și cine astămpără nemernicul de la prostie? Nu crucea!? Și dacă aceste semne ne întărește puterea credinței la fapte bune prin chipurile ce le arată, atunci e bine, să le ridicăm și să le îngrijim oriunde alții sunt nepăsători.

«*Cel ce are urechi de auzit să aude*».

C. Georges u—Obrejița

Crucile pe la răspântii

Ici și colo pe la răscrucile drumurilor și șoselelor, prin unele sate, mai întâlnim câte o troiță.

Intr'alte părți, spre rușine creștinilor și umilirea bericiei noastre, aceste iconițe ne lipsesc și de mai observi câte una, apoi cu multă durere sufletească, putem spune că unele zac la pământ prăfuite de vreme, iar altele răgăinite sau animate într-o parte, stau gata să se prăbușească.

Intr'alte timpuri, străbunii noștri, se întrecuau care mai de care, în a face și cinsti aceste odoare sfinte.

Lumea de acum nu se mai gândește la mântuirea sufletelor, ci se întrec în a practica patimile și alte nerozii, care nu folosesc vieții, ba

dimpotrivă întunecă cugetarea frumoasă și înmulțește păcatele.

Crucile în vechime ca și acum, au fost și sunt semnele biruinței. Ele dar, ca și niște misionare, prin faptul că țin în ochii lumii chipul Domnului — evocând în simțirea trecătorilor clipe de smerenie și adâncă resemnare morală. La orice treabă, ca și la ori și ce faptă, e bine, ca în calea pornirilor noastre, să întâlnim crucile, fiindcă îndată ce în față avem chipuri sfinte atunci și credința se mărește în schimbul cărei harul creștesc ne dă convingerea că vom isbuti.

Dacă lipsește în drumul acțiunilor noastre crucea — apoi de aici se dovedește, că sufletele noastre nu sunt cu-

Prea multă politică!

de George Nedelea

Sunt sigur titlul fugarelor mele însemnări, va surprinde, însă n'am cum să fac aifel. Politica și iar politica și numai politică! vezi și auzi peste tot, și toți nu-ți vorbesc decât despre acest solu murdar, de parcă toată viața ar fi concentrată într-ansul și numai într-ansul.

Uitam familia, uitam interesele, dar politica basta!

Tărâni, o discută cu aprinde-re până ajung la crime, — supremul argument pentru doborârea adversarului — învătătorii și preoții pășesc altarele și misiunile sfinte spre a „aranja” primiri triumfale «Domnului Șef» și «partizanilor» dela orașe, iar aceștia din urmă se dau înnebuniți peste cap în așa făcând cât mai „multă popularitate”.

... Suntem în preajma alegerilor județene și comunale.

Țara întreaga până la cel mai întunecat colțor e în fierbere. Satele și orașele, dar mai ales cele dintâi (pentru că acolo e toată nadejtea) sunt răscolite până în măruntele lor de fel de fel de agenți, de oratori «făcuți iar nu născuți» cari zăpăcesc, atâta, promit și totdeauna slăvesc luându-și cloaca, propriul ciocan, ca și cum i-ar fi descoperit, subit, veletăși până atunci nebanuite. Și bietul țărân își pierde vremea adus silit de cele mai multe ori — căci dacă nu vine, vai de capul lui — ascultând toate exploziile și detracțiile cele mai coltoase rămânând de multe ori nemâncat iar treburile din ziua aceea baltă.

La orașe? La orașe aceași zăpăceală. Zidurile mânjite de fel de fel de mutre a «candidaților», mahalalele de manifeste, furtuniri secrete, sbărnături de telefoane și alte de acestea fără să mai vorbesc de bădăritul automobililor care pleacă și vin din județ cât mi îți ziua de mare! Dar banii, oh, banii cari se cheltuiesc cu nemiluita?

Și acum, vrei să știi, cititorule pentru ce toată această nebulă generală de parcă ar fi slârșitul omenirii?

Nu ți-o mai spun pentru că și dumneata o știi destul de bine. Ești chiar expert dacă vrei!

După toate acestea, s'ar părea, că sunt pentru îndepărtarea poliției din viața de toate zilele. Nu! Crede-mă. E necesară și politica însă mi-ar plăcea s'o vad făcându-se cu socoteală.

Pentru ce adică nu se procedează astfel și cu unul din cei mai importanți factori ai vieții unui neam — cultura de exemplu?

Pentru ce aici rămânem totdeauna reci și nepăsători și nu vrem să facem pentru ea, macar într'un singur an cecece facem într-o singură zi pe ntru politică? Cum de se găsesc totdeauna fonduri așa zise secrete pentru întreținerea propagandelor electorale și pentru ale culturii mai niciodată?

Oare nu-i rușinos și criminal în acesă timp?

Țara de la un capăt la altul e împănată de școli — vorba vine — însă câte din toate aceste școli sunt și pot fi întrebuințate s'a intrăbat cineva vreodată?

Ei, dar de ce să ne întrebăm nu suntem doar proști.

Alăm că la unu din ministere s'a creat un important post cultural. Foarte bine! Dar vreau să știu pentru ce s'a creat? In fiecare an asistăm la înolțări de posturi culturale, ași uitat povestea inspectorilor culturali, aiaștia câte regiuni culturale are țara?

Profetul? Zero, afară doar de cazul că toți acești demnitari își primesc la zi leașa.

Și apoi să ne mai mirăm că suntem și vom rămâne până la slârșit anailab?!

Ei, unul, nu mă mai pot mira!

Colțul gospodarului

Cum puteți alege o vită bună de prăsilă

Desvoltarea și îmbunătățirea însușirilor bune prin o alegere înțeleaptă între vitele de prăsilă și urmașii lor, este cea dintâi și cea mai neapărată cerința spre ajungerea scopului ce urmăm la prăsilă. Numai însușirile moștenite sunt dăunătoare. Cu alte cuvinte: în urmași se ivesc numai însușirile, pe care vitele de prăsilă le-au moștenit de la stramoșii lor.

De unde urmează, că nu numai atunci isbutim în adevăr, când vitele de prăsilă înțuresc o mulțime de însușiri bune. Vom atinge acum pe scurt cuvintele ce vitele de prăsilă ar trebui să le întru-nească peste tot.

Capul să fie mic și ușor. Taurii și armasarii cu capul mare, produc viței, mânzi, care și ei au cap mare. Prin aceasta se îngreuează fatatul și uneori vitele sunt în primejdie. Fruntea să fie lată și oabla (plană), iar nu turtită sau bulbucată.

Ochi să fie curați și mari, nările largi; aerul expirat să fie fără miros și nu prea cald. Grumazul să nu fie lung și subțire, dar mici prea scurt și greoi. Creabanul să nu fie tare rotunjit. Spina să se întindă în linie dreaptă; spina deasă, este, sau înăscută, sau este o urmare a muncii și calăritului prea îndelungat în tinerete.

Crucea spinării să fie lată și puternică. Pieptul lat ro-

tund și musculos. Asta dovedește tărie și plămâni sănătoși; din potrivă un piept îngust și ascuțit, dovedește slabiciune și subrezeală. Îmbinarea trupului cu a picioarelor să fie cât mai armonică.

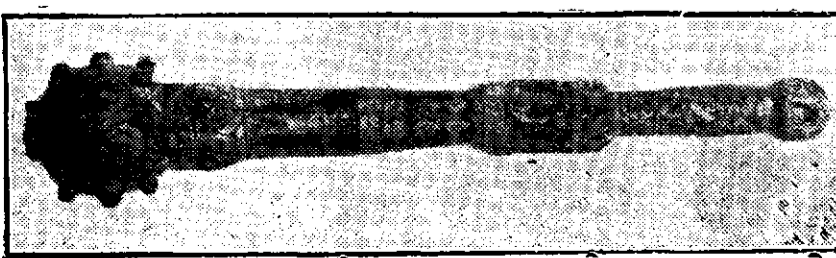
Picioarele strâmbe, slăbuțe sau sucite sunt totdeauna semn rău. Rasufierea să se facă regulat și în liniște.

Vitele de prăsilă să nu fie slabe, dar nici foarte grase; mai departe să nu fie prea tineri, sau pre bătrâne.

În amândouă cazurile ne trezim de regulă cu urmași slăbuți. În stârșit, vitele de prăsilă să nu fie molipsite cu așa numitele boale ereditare, cari deși la început rămân ascunse, se ivesc în descendenții (urmași) când aceștia ajung în vârstă și astfel se moștenesc.

Afară de însușirile înșirate până aici, se cere, ca vacile și epelle de prăsilă să «lege» ușor și să fete fără intervenirea măiestriei omenești. Unele epe și vaci leagă ușor, au însă naravul de fată «fară vreme» sau leapădă fatul. De altfel cauzele acestor neajunsuri nu sunt totdeauna vitele însăși, ci mai ales săriturile peste gropi și sărituri mari, opintirile prea mari la muncă, pașunile brumate, loviturile mai ales peste pânțele sau grăsimea îmbelșugată.

I. GH. LUCESCU

Un buzugaan

Cronica Rimată „Argus”

*Blând, cu suflet de poet — te pornești acum Satiră
Când suspini îndurerat — focul ți-l reverse prin Lyră!
Și ne fii încuțușafi și ne faci să râdem frate!
Trebuie ca să apari și cu toți fii dâm dreptate!
Cronica de «Dulci amare» între noi bine i venită
Cinste foaei o să faci, pentru munca hărăzită.
Iar, Părintelui V. Fussu, — sol să i fii de apărare
Pentru foaea patronată, — noi să i dăm încurajare!
Pe Arhimandrit, măi vere! — să-l ridici în pana Ta
Fincă vezi — pușini pe lume — sunt ca Prea Sfinția Sa!
C. Pruteanu, scriitorul, lasă-l să-și urmeze Cântul
Să ne salte'n versuri pline; — să ne laude pământul!
Baba Vișa, Maica Smara — să le asculte ca pe o mamă
Iar «Răvoșe»-lei mirzoase să le iei pe toate'n samă!
Ci pe I. Copuz poete! să nu-l mai înțepi, — îți spui —
Lasă omul ca să tragă — cenușa pe turta lui!
Cât de mine, nu-i nici vorbă — sunt un ins necunoscut
Și om fînut să fi scriu (mă crede!) fîndcă ochi-ți mi-au plăcut!
Eu îți doresc viață lungă și când vorbu mi se curmă,
Te aş ruga, de nu te superi să nu mai mă fi la urmă!
O! Dorine!..*

IOAN FLORESCU
Ionești Argeș.

Cronica Rimată

In redacția «Culturei» e un mare tărâboi

*Nu se ceartă: unul, doi,
Cum, să zicem, că se'ntâmplă într'o crâmbo păruială
Sau la Camera cuvântul: «Mama» șoptit cu sfială
Sunt toți colaboratorii adunați într'un conclave
Cu musteți, cu bôrbi, cu burță și mai gras și mai firav...
'Sadunați aflat au vestea că Miss România, — iată
S'a simțit — cam peste noapte — că și dânsa i... literată!
Di. Fussu car'șe știe i redactorul acestei foi
Elegant, Zămbind șogănic i a spus tandră «Hai! la noi
Vei găsi o ceată'ntr'ea de scribi buni maștri toți
Ce să trepărești atâtea magazine cu ciorapi
Tu ai o menire'naltă — de talent ești plină, crapi!»
D-na Smara, protestază! (și are dreptul, ce socoți?)
Unde-s două, nu te plouă, dar, e vai! de lumea lor!
Două sabii într'o teacă nu se'mpocășa ușor!
Și-atunci, ce să faci bieții cum să mai refuze fata
Care a scris și o navelă și-un roman și-o schiță gata
Mai cu seamă că făuse Fussu grabnic pregătire
Prin redacție tot praful fuse șters... Să-mi e din fire
Când chiar și Constantinescu Stejar fără nici o vină
A freat o zi întreagă scânduriie cu «Bradolină!».
Muzica în par... să i facă o primire generoasă
Doar era Miss România și din țara mai frumoasă...
A fost teavură'ntr'ea și ședința agitată:*

— Nu! că este! «Nu! că nu e!» «Nu! că n'a fost literată!»
— Nu! că n'avam nici coloane undă scrie nici un rând!
Și de odată (fînd superb?) toți s'au pronunțat în gând
Dintre două, numai una să rămâie — fiind de acord
Ca pe Baba Vișa D le să mi o-avărte peste bord!
Pro și contra sunt toți scribit împrejurul mesii — roată —
— «Cum? Să ne lipsim de Vișa?» «Da de ce să nu se poată?»
Prea ne scrie tot «Răvoșe Intime» lui Zoifca
De «urâte și de strâmbe» «Berleasca» și «Butulica»...
— Nu! sori mai fanțos Luca «din stinghiile uitării» plici!
«Trebuie s'avam părerea lui...» «Arsene Popovici»
Babu Vișa stă deoparte. Smara zău! nici căre! nu zice
Clipa i gravă și solemnă... lui Patanca'ncep să i pice
Lacrime, șir gurt: «Frate Creștine» eu zic, măcar
O unire acum să facem ca i «Doșpatru Ianuar»
— «Da! Aprobă și Pruteanu băubăit și gros — o iască!
«Miss să facă cu noi astăzi «O Tetașe Tufilească»
Mureșanu «Nu! Afară'n «Slujba Patriei» n'o punem!»
— «Nu șfarma «Amplioarea vieții» fară dânsa cum rămânem?»
Protestează Delabatoș... Muntmarg, mug ca'ntr'un mister
Spune tainic: «Vreau să mi fie soră'n «Drumul către cer»...
Ei! prinse curagiu și Vișa: «Astă-i o părere proastă!
La un loc cu «Mutaleasa» o bug slugă'n «Curtea noastră»
— «Punți poț'n cuiu mătășă, răcni Valentin tot pal
Nu fi rea... Ea, poată să fie cât o crezi de necetită.
«Energia creatoare e sufletelor de elită»
Dei, măi bine s'o trimitem în... «Vestului Cultural».
Nu știu ce în dip'accia tragică — clocea Dogaru
Pe «Brăga» l'avea în stânga și în mâna dreaptă paruu...
Dintre toți, cel mai cuminte era Serafim Ionescu
Sta într'un ungher cu «Cheleș» masacrând pe Ispirescu...
Mai moștuz pare Nedelea cu «Anchețele» i în brașe!
Fussu biet văzând că sfada-i de «manechine și paiafe»
Mi-a îngenuciat pe papuri și-a cerut umil tertare
Că de-aldata Missei n'are să i mai facă invitare...
Baba Vișa'nbușorată, veselă sufia cam greu...
Iliescu, zicea'nțăin «Pocâința lui Zahau»!
(Dar pentru că cearta asta lungă a fost și cu miș-mis
Am uitat zău cum mă cheamă)

IONICĂ MĂRUNTIȘ

P. S. Toate cuvintele puse în ghilimele sunt ori titluri ori cuvinte din articolele Nr. 309 a «Culturii Poporului».

Prin Expoziții de pictură

În Strada C. Nacu, pictorul «Molda» expune — acasă la el — o serie de lucrări cari îl afirmă tot mai mult ca un abil mănăitor și al picturii profane — nu numai al celei religioase.

Molda s'a afirmat întotdeauna ca un maestru al picturii religioase — în acesă timp când se ave tura și în pictura profană. Astăzi însă el este tot așa de stăpân pe arta lui, chiar când nu se află pe tărâm religios, bise-ricesc.

Pictura lui — ori care ar fi

ea — este de o frăgezime și de un colorit care îl cinstesc — tot așa cum și el caută să le cinstească pe ele.

În capete de expresie, în flori, în naturi moarte — ca și în lucrările lui religioase, Molda este un însuflețitor al pânzei, ori al cartonului. Expozițiunea aceasta, care o are acum deschisă, vorbește prin toate lucrările, aparținând tuturor genurilor ce le-a abordat.

Molda este un artist care se'nalță mereu și care ne'nalță mereu.

Topografia «Corpului de Jandarmi» București

INFORMAȚII

Domnița Ileana s'a logodit. A. S. R. Prințesa Ileana, s'a logodit cu Alexandru Conte de Hochberg, al doilea fiu al Prințului de Pless. Logodnicul este în vârstă de 25 ani.

Căsătoria se va face la București, prin luna Aprilie.

Decemdată M. S. Regina Maria și logodiții vor pleca la 26 Februarie într'o lungă călătorie în Egipt.

Noi urăm tinerilor logodiți, toate fericitile.

Important —

Cultura Poporului, odată cu mărirea tirajului deschide bucurii coloanelor sale pentru orice eveniment cultural, național, sportiv: serbări, șezători, slinșiri de biserică etc. săvârșit în țară. Pentru ca cetătorii noștri să fie la timp și bine informați, Redacția roagă pe toți acei cari doresc să devină Corespondenți Culturali să ne comunice cât mai grabnic adresele lor pentru a li se putea înmâna o Carte de Corespondent precum și îndrumările de trebuință. De altfel orice manuscris — cari privesc Mișcarea Culturală ni se vor trimite având — un cuprins cât mai stăns, pe-o singură lafa scrisă și cât se poate de ciet.

Un concurs? — Se publică concurs pentru cel mai bun epistolă populară — Lucrarea acceptată se va onora cu 5000 (cinci mii) Lei. Informațiuni și planul lucrării să se cerea cel mai târziu până la 15 Februarie 1930 de la: Biblioteca Poporală «Cartea Noastră» Sibiu Str. Avram Iancu 10.

Mulțumim D lui General Vernese atât pentru bună voința care a avut-o făcându-ne sute de abonamente cât și pentru gestul D sale de a veni să-și platească abonamentul înțelegând cu căta greutate se ssoate o foae. Gestul D lui General ar trebui urmat de fiecare dintre abonații noștri.

Voiind să întocmim un studiu complet în cea ce privește țara noastră din punct de vedere Religios, Cultural, Economic rugăm pe toți binevoitorii de a ne trimite orice soi de date privitoare la satul sau orașul unde

sălășluesc. Datele să fie completate după chestionarul de față: Satul (numele)... Înălțimțat la... (de la)... de către... Locuitori... (numărul de suflete), Barbați (femei... copii... (dacă se poate de ce națiuni și religie). Ce așezăminte sunt: Biserica, Școala, Spital, Băi, Farmacie (în câteva cuvinte istoricul lor. cine le conduc) cetăți (monumente istorice, arheologice, s.c.l.

Bănci, fabrici, cărămuși, prăvălii cu marușuri. Și în afară de aceste orice date despre port, obiceiuri, datini, Folklor s. m. d.

Datele ce ne vor fi trimise pot fi însoțite de fotografiile conducătorilor: Preot, primar, notar, învățator, medic, fruntași din sat cari merita a fi prin deosebită și lapte bune ce le fac. Deasemeni ni se pot trimite și vederi, fotografiile așezămintelor pe adresa «România în Cuvinte și Icoane» str. Orzari 84, București IV.

Din Străinătate

Rusia și Bisericile. — Autoritățile soviete au pornit o luptă aprigă contra bisericilor din Rusia. Așa în ziua de 23 Ianuarie a fost dărâmată cu dinamita marea mănăstire Sf. Simion din Moscova. La această dărâmare au lucrat 3000 de comuniști, împreună cu un detașament de geniu, care a aranjat dinamita.

Pe locul unde a fost mănăstirea se va clădi un palat cultural, care va costa 5 milioane de ruble.

Noul Calendar în Rusia. — Comisia însărcinată de guvernul rus cu reforma calendarului, a aprobat reformele propuse de sub comisiunile respective.

Prima zi a anului va fi socotită ziua de 8 Noemvrie când a izbucnit revoluția în 1917. Anul este împărțit în 12 luni de câte 6 săptămâni, Săptămâna e de 5 zile.

S'au introdus 5 sărbători ale revoluției, denumindu-se prima zi a A, iar a doua B. Astfel vor avea două zile ale Internaționalei, care ca în zilele 1 A și 2 B Mai; două zile ale republicii sovietice, 7 A și 7 B Noemvriei, precum și 22 Ianuarie ziua lui Lenin.

Cuvinte la o sărbătoare

I.
La Curtea de Argeș, în ziua Sfinților Trei Ierarhi, va fi iarăși ca și în anii ce au trecut, mare sărbătoare. Seminarul «Neagoe Vodă» își va serba patronul și cu mai multă veselie încă, pentru că s'a făcut o consacrare așteptată: părintele director Mihail I. Chiriță a fost numit imamovibil prin Înalt Decret Regal.

Această consacrare toți o cerem. Dela elevi până la profesori, dela părinți până la cei cari au cunoscut activitatea sa. E un drept meritat căci Părintele Director e părintele acelei școli și părinte cunoaște tot de ce au nevoie copiii săi. Il prețuim mult. Și cei care nu l'cunosc, să vină să vadă seminarul de azi și apoi să meargă pe malul Argeșului, să vadă și pe cel dinainte. E o cale mare. O cale mare străbătută întocmai ca și omul.

Numai în 1920 ca director al seminarului, din bătrâna cetățue argeșeană, a nunciat cu spor, cu dragoste, cu abnegație, lucruri care sunt pururi văzute și care nu sunt spuse aici spre slavă — căci slava o are acolo în actul comemorativ, zidit în temelia seminarului — ci ca să se ia exemplul ales dela cecece a putut înfăptui Cucernicia Sa Părintele Chiriță.

Părinte Chiriță, nu-ți spunem numai noi cari am învățat să te iubim, căci ești mare la inimă și la faptă, să Te bucuri de seminarul pe care l'ai clădit, ci un număr

Numirile actuale ale lunilor și zilelor săptămânii nu s'au schimb. Săptămâna, fiind de 5 zile, s'au menținut numai denumirea zilelor de Luni până Vineri, Sămbăta și Duminica fiind șterse.

Comisia a depus această reformă a calendarului comisariatului poporului, cu propunerea de a introduce noul calendar chiar în anul acesta.

Moldova Literară, revista tinerimii, editată de Soc. Culturală «Tinerimea», Mihaileni. Apare lunar sub direcțiunea D-lui Filimon Rusu din Mihaileni, jud. Dorohoi. Anul, III, Nr. 10 — 12. Abonamentul anual 80 lei, prețul unui singur număr 8 lei.

Viața Agricolă, Anul XXI Nr. 1, pe luna Ianuarie, Revistă de specialitate cu un bogat conținut și un format fr. Ingrijit. Inseamnă: Stațiunile de Salmonicultură de la Tarcău și Frasin de C. Moțaș și «Cultura Nisetrului» de Borovic. Propunerea soc. Germane «Brema» pentru organizarea pescuitului în Marea Neagră — avantajoasă sau neavantajoasă — trebuie să ne deschida ochii odată pentru în totdeauna că e timpul ca în toate ramurile de exploatare ale bogăției noastre — să încetăm a mai apela la străinătate, ci cu mijloacele cari le avem cu capitalul și cu știința noastră să ne apucăm de lucru. Sperăm că direcția revistei de mai sus într'un număr viitor ne va putea da într'o serie de articole, un plan cum s'ar putea reorganiza pescuitul cu mijloace proprii.

Pescăria și Piscicultura An. II. No. 11 — 12 | 929 Revistă de specialitate cu un bogat conținut și un format fr. Ingrijit. Inseamnă: Stațiunile de Salmonicultură de la Tarcău și Frasin de C. Moțaș și «Cultura Nisetrului» de Borovic. Propunerea soc. Germane «Brema» pentru organizarea pescuitului în Marea Neagră — avantajoasă sau neavantajoasă — trebuie să ne deschida ochii odată pentru în totdeauna că e timpul ca în toate ramurile de exploatare ale bogăției noastre — să încetăm a mai apela la străinătate, ci cu mijloacele cari le avem cu capitalul și cu știința noastră să ne apucăm de lucru. Sperăm că direcția revistei de mai sus într'un număr viitor ne va putea da într'o serie de articole, un plan cum s'ar putea reorganiza pescuitul cu mijloace proprii.

Duminica Ortodoxă, Anul XII No. 19 — 20 Numai cuvinte bune și năindestul de bune se pot scrie despre această publicație. Regretăm că numai o poezie strică armonia cuprinsului tocmai prin «cald creativ de mare». Să ne erte D. Coridim dar nu il prea înțelegem: «Raza Tatălui cerească» — Tu, ești pentru mine oaza sufletului meu, pământesc — Dar, cu «sboruri pline»? tot mereu de smerenlică'nălțare?

«Fălăit de sfințite aripi albe»? Vise daibe? În desvârșit... s. c. l.

D-le Cridim, pe vremuri scrioi mai pe românește și mai pe înțeles. Lasă poezia modernă c'o s'ajungi să semnez ca Baltazar «Cântece pentru glesnele tale»...
Vestitorul Satelor XVIII No. 1 | 930 Foarte bun articol despre «Vițul Iăcomei» de Lovinescu — Radășeni.

POȘTA REDACȚIEI

Fl. Tomsanca «Mulțumirea noastră» numai pentru «Răspuns lui Argus» și «Cântă Lăutare» refăcută, Dar mai trimite, ești prețios.

Th. I. Zah. — «Cuvintele din urmă» ar merge mai bine dacă le-ați transpune într'o navelă. Articolul celălalt îl folosim într'un No. viitor. Rugămintea D tăr din scrisoare vi se împlinește.

Muntmarg. — «Durerea de la O» e și a noastră, credeți-ne că o împărțim dar lungimea articolului ne îndurerează și mai mult, totuși... mulțumiri.

M. Grigoriu. — Sunteți abonat? N'am înțeles scriși-ne lămurit despre ce este vorba.

Pentru Biserica Cerdac din Slănicul Moldovei.
Suma din urmă... 5263
Au mai donat:
Păr. C. Angelescu Buzău, 200
Total lei 5463

Rugăm stăruitor plății abonamentul